Так отрок Библии, безумный
расточитель...
А. Пушкин

Невже, пройшовши путь відлюдну,
Побачу я мій отчий дім
І упаду, як син розпутний,
Підбитий соромом гризьким?

Я вийшов звідси, повний віри
(Так, як на влови йдуть стрільці),
Я снив про вас, красуні Тіра,
Про вас, сідонські мудреці.

І от, чого я хтів, настало,
Я бачив все, всього дійшов,
І серце в пестощах буяло,
І розум в золоті промов.

Та з рук пустив я скарб безцінний,
Всі келихи отрут допив,
І знов — убогий і злочинний —
Утік на простір лук і нив.

І радісно в нічнім спокою
Свою самотність привітав,
Упився срібною росою
Холодних і зцілющих трав.

І враз таким безповоротним
Мені з'явився рідний дім
З димком легким і безтурботним
Над нашим річищем сухим,

Де в свій дитинний вік відрадний
Носив я в серці скарб чуття,
Все, що розвіяв марнотратно
По буйних бенкетах життя.

Коли б то знов на ті дороги,
До літ дитячих повернуть
І без турботи, й без тривоги
В житті бездумнім потонуть.